หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยจะเสนอเอกสารที่เกี่ยวข้องในเรื่อง ความหมายของทักษะรับสาร และทักษะส่งสาร ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา รวมทั้งงานวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะรับสารกับทักษะส่งสารในต่างประเทศ และงานวิจัยในประเทศ ตามลำดับ

<u>ความหมายของทักษะรับสารและทักษะส่งสาร</u>

การจำแนกทักษะทางภาษาโดยพิจารณาจากการใช้ภาษานั้น แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ทักษะรับสาร (Receptive Skills) และทักษะส่งสาร (Expressive or Productive Skills)

ผู้เชี่ยวชาญในด้านการสอนภาษาต่างประเทศให้ความหมายของทักษะรับสารและทักษะส่งสารไว้ต่างกัน ดังต่อไปนี้

บี วี เบลยาเยฟ (B.V. Belyayev 1964 : 132) กล่าวว่า คุณลักษณะพื้นฐานทางจิตวิทยาของภาษา อาจแยกเป็นอิสระออกจากกันได้เป็น 2 ประเภท คือ ทักษะรับสาร ได้แก่ทักษะทางการฟัง–อ่าน เป็นทักษะที่ใช้รับข้อมูลทางภาษา และทักษะส่งสาร ได้แก่ทักษะการพูด–เขียน เป็นทักษะที่ใช้ภาษา

เอช จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson 1979 : 57 - 60) ให้ความหมายของทักษะรับสารและทักษะส่งสารไว้ว่า ถ้าจะกล่าวถึงทักษะทั้งสี่ในด้านการใช้แล้วก็อาจกล่าวได้ว่า การพูด–เขียน เป็นทักษะที่มีการแสดงออก หรือเรียกว่า ทักษะส่งสาร (Productive Skills) ขณะที่การฟัง–อ่าน เป็นทักษะที่ไม่มีปฏิกิริยาหรือเรียกว่า ทักษะรับสาร (Receptive Skills) การให้ความหมายของทักษะรับสารและทักษะส่งสารเช่นนี้ ดอน เบอร์น (Donn Byrne 1980 : 99) กล่าวว่า เป็นการให้ความหมายตามแนวการสอนแบบเก่า ความคิดที่ว่า ทักษะรับสารเป็นทักษะที่

ไม่มีปฏิกิริยานั้นเปลี่ยนไป ดังที่ จอห์น คับบลิว ออเลอร์ (John W. Oller 1979 : 68) ได้ให้ความหมายของทักษะรับสารไว้ว่า คือกระบวนการในการใช้ภาษาซึ่งผู้ฟังและผู้อ่านต่างก็คาดคะเนล่วงหน้าว่าข้อความที่จะฟังหรืออ่านจะเป็นเช่นไร แล้วนำมาเปรียบเทียบกับข้อความที่ได้ฟังหรืออ่านจริงๆ

ไฟรดา ดูบิน และ อีไลท์ โอลสเตน (Fraida Dubin and Elite Olstain 1980 : 353 - 354) กล่าวถึงความแตกต่างของการรับสารและส่งสารว่า ในกระบวนการของการพูดนั้น ผู้พูดจะเป็นผู้ให้รหัสในภาษา ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ตีความรหัสนั้น กระบวนการเขียนและการอ่านก็เช่นเดียวกัน กล่าวคือ ผู้เขียนจะเป็นผู้ให้รหัสในรูปของตัวอักษร ผู้อ่านจะเป็นผู้รับรหัสนั้นแล้วทำความเข้าใจ กระบวนการในการส่งสารได้มาจากผู้พูดและผู้เขียน ส่วนกระบวนการในการรับสารได้มาจากผู้ฟังและผู้อ่าน

ซามูเอล เอ เคอร์ก และ วินิเฟรด ดี เคอร์ก (Samuel A. Kirk and Winefred D. Kirk 1976 : 20 - 22) ให้ความหมายของกระบวนการในการส่งสาร(Productive Skills) ว่าคือการใช้ทักษะที่จำเป็นเพื่อถ่ายทอดความคิดทั้งจากการพูด ท่าทาง และการเขียน

แอนครูว์ วิลคินสัน (Andrew Wilkinson 1970 : 430 - 431) ให้ความหมายของทักษะรับสารและทักษะส่งสารไว้เช่นเดียวกับ สตีเฟน ดี แครชเชน และ เทรซี ดี เทอเรล (Stephen D. Krashen and Tracy D. Terrell 1983 : 32) ซึ่งกล่าวว่า ทักษะรับสารหมายถึงการรับข้อมูลทางภาษาโดยผ่านทางการฟังและการอ่าน ส่วนการใช้ภาษานั้นทำได้ 2 ทาง คือ โดยทางการพูดและการเขียน ซึ่งเรียกว่าทักษะส่งสาร

ดังนั้นอาจสรุปความหมายของทักษะรับสารและทักษะส่งสารได้ดังนี้ ทักษะรับสาร คือ ทักษะที่ใช้รับข้อมูลทางภาษาทั้งจากการฟังและการอ่าน ส่วนทักษะส่งสารคือทักษะที่ใช้ในการถ่ายทอดความคิดให้ผู้อื่นได้รับรู้ โดยผ่านทางการพูดและการเขียน

<u>ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา</u>

แนวทฤษฎีเป็นข้อสมมติฐานในการสอนภาษาซึ่งมีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะแนวการสอนต่างๆที่นำมาใช้กันนั้นยึดแนวทฤษฎีเป็นหลัก ในที่นี้ผู้วิจัยจะเสนอแนวทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา 3 แบบดังต่อไปนี้

1. แนวคิดของพวกพฤติกรรมนิยม (Behaviorist View)

แนวคิดนี้มีรากฐานมาจากปรัชญาประสบการณ์นิยม (Empiricism) ซึ่งกล่าวว่า การเรียนรู้ภาษานั้นเป็นการสร้างนิสัยที่เกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า (Stimulus - Response) และต้องมีการฝึกอย่างหนักหน่วง นักภาษาศาสตร์และผู้ที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีนี้เน้นเสมอว่า การใช้ภาษาของคนนั้น ถ้าไม่ใช่เป็นการเลียนแบบก็ต้องใช้แนวเทียบในภาษา (Analogy) ส่วนกฎไวยากรณ์เป็นเพียงการพรรณานิสัยเท่านั้น นอกจากนั้นนักจิตวิทยาซึ่งรวมกลุ่มอยู่กับนักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ด้วยนั้นยืนยันว่า กระบวนการเรียนภาษาของคนเหมือนกับกระบวนการเรียนรู้ของสัตว์อื่นทั่วไป คือ เรียนรู้ด้วยกระบวนการสิ่งเร้า–การตอบสนอง ส่วนความคิดของคนนั้นเปรียบเหมือนสิ่งที่ว่างเปล่าแล้วสิ่งต่างๆจะเข้าไปบรรจุอยู่ในสิ่งที่ว่างเปล่านั้น

ผลจากแนวคิดเรื่องการเรียนรู้ภาษาในลักษณะนี้ ทำให้เกิดระเบียบวิธีสอนภาษาที่มีชื่อเรียกว่า ระเบียบวิธีสอนแบบเลียนแบบ–ท่องจำ กับระเบียบวิธีสอนที่ให้ฝึกตามโครงสร้างของภาษา การสอนภาษาต่างประเทศตามนี้ มีแพร่หลายในประเทศต่างๆทั่วไปอยู่เป็นเวลานาน

มีผู้วิจารณ์แนวทฤษฎี การเรียนภาษาของพวกพฤติกรรมนิยมว่า ให้คำอธิบายได้ไม่เพียงพอ นอกจากนั้นการเรียนภาษาด้วยวิธีให้ตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้น กินเวลามากกว่าจะทำให้เป็นนิสัยหรืออัตโนมัติได้

2. แนวคิดของพวกปัญญานิยม (Cognitive View)

แนวคิดนี้มีรากฐานมาจากปรัชญาเหตุผลนิยม (Rationalism) ซึ่งเชื่อว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่มีเหตุผล มีจิต พฤติกรรมของมนุษย์อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ไม่ได้เป็นเพียง

นิสัย มนุษย์มีความสามารถที่จะตอบสนองในสถานการณ์ใหม่ๆ ซึ่งการเรียนรู้แบบตอบสนองต่อสิ่งเราไม่อาจทำได้ การเรียนรู้เป็นกระบวนการในสมอง ไม่ใช่การตอบสนองทางด้านร่างกาย ในการเรียนภาษาแม่นั้น โนม ชอมสกี้ (Noam Chomsky) ตั้งสมมติฐานว่ามีกลไกในการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Language Acquisition Device) เรียกย่อๆว่า LAD ซึ่งเป็นส่วนพิเศษในสมอง เป็นลักษณะเฉพาะของมนุษย์ที่ทำให้เรียนภาษาได้ สิ่งที่จะทำให้กลไกในการเรียนรู้ทำงานคือ การได้พบเห็น ได้ยิน ได้ฟังภาษา อยู่ในสิ่งแวดล้อมของภาษานั้น กลไกในการเรียนรู้จะดึงเอากฎที่มีอยู่ในตัวอย่างของภาษาออกมา การได้กฎมานี้จะเป็นไปทีละน้อย จนกลายเป็นความสามารถในภาษาขึ้นมา

วิธีสอนภาษาต่างประเทศตามแนวคิดของพวกที่เชื่อเรื่องปัญญานิยมนั้น เป็นการนำเอากระบวนการของการคิดมาใช้ การเรียนภาษาเป็นกระบวนการแก้ปัญหา สรุปแล้ว วิธีใหม่นี้ไม่เห็นด้วยกับการฝึกฝนออกเสียงและรูปประโยค ไม่เห็นด้วยกับการพูดซ้ำๆตามครูผู้สอน แต่สนับสนุนการเรียนโดยการแก้ปัญหา

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory) ของ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen 1982 : 9-30) ซึ่งได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง อันประกอบด้วยสมมติฐาน 5 ข้อ ดังต่อไปนี้

3.1 สมมติฐานเรื่องความแตกต่างของการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติและการเรียนรู้ (The Acquisition - Learning Distinction) สมมติฐานนี้เป็นพื้นฐานของสมมติฐานทั้งหมด โดยกล่าวรวมถึงการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้ใหญ่(Adult) ว่า มีวิธีการเรียนรู้ภาษาได้ 2 วิธี คือ วิธีแรก เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition) มีกระบวนการคล้ายคลึงกับวิธีการที่เด็กเรียนภาษาแม่ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว ผู้เรียนจะไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริงของภาษา เพียงแต่คำนึงถึงการใช้ภาษาในการสื่อความหมายเท่านั้นผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกว่า ภาษาที่ใช้นั้นถูกไวยากรณ์หรือไม่และรู้ข้อผิดของตน วิธีที่สอง เป็นการพัฒนาความรู้ที่มีในภาษา เรียกว่า การเรียนรู้ (Learning) เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาโดยพยายามระมัดระวังในการใช้

กฎเกณฑ์เหล่านั้น

3.2 สมมติฐานเรื่องลำดับขั้นธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า การเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์นั้นมีลำดับขั้นโดยศึกษาจากลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาของเด็กที่เรียนภาษาแม่ เปรียบเทียบกับการเรียนภาษาที่สอง พบว่า ลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาทั้งจากเด็กที่เรียนภาษาแม่หรือจากภาษาที่สอง มีลำดับขั้นการเรียนรู้คำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์คล้ายคลึงกัน

3.3 สมมติฐานเรื่องตัวควบคุม (The Monitor Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวถึงการเรียนภาษาที่สองของผู้ใหญ่ว่า การใช้ภาษา (Performance) นั้นได้มาจากการที่ตัวควบคุม (Monitor) ซึ่งเป็นกระบวนการในสมองมีหน้าที่นำเอาความรู้ที่ได้รับจากการเรียนซึ่งถูกเก็บสะสมไว้ในสมองมาใช้ในการปรับปรุงแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงคำพูดก่อนที่จะเกิดการพูดหรือการเขียน กระบวนการนี้อาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังการพูดหรือการเขียนก็ได้ โดยมีแบบจำลองดังนี้

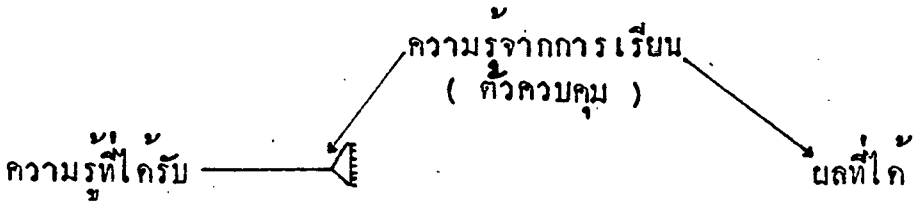

3.4 สมมติฐานเรื่องข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่า คนเรียนรู้ภาษาได้โดยการทำความเข้าใจข้อมูลทางภาษาที่ได้รับและสิ่งสำคัญอันดับแรกของการเรียนการสอนภาษา คือ ความเข้าใจในการฟังและการอ่าน นอกจากนี้ ความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่วในภาษาที่สองนั้น จะเกิดขึ้นเองและไม่ได้มาจากการสอนโดยตรง ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้เรียนสร้างความรู้ในตัวภาษาขึ้นจากข้อมูลที่ได้รับ ผู้สอนต้องพยายามทำให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลทางภาษาที่ป้อนให้ โดยอาจใช้วิธีการพูดแบบที่ผู้ใหญ่ใช้พูดกับเด็ก (Caretaker Speech) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายขึ้น เมื่อผู้เรียนเกิดความเข้าใจระดับความรู้ก็จะเพิ่มจาก i เป็น i +1 สมมติฐานนี้จะกล่าวรวมถึงระยะเงียบ (Silent Period) ของผู้เรียน ซึ่งเป็นระยะที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมที่จะพูด เพราะการพูดจะเกิดได้เมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาอย่างเพียงพอและมี

ความพร้อม ดังนั้นระยะนี้ครูจึงอนุญาตให้ผู้เรียนใช้ภาษาแม่ได้

อาจกล่าวได้ว่า การให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนนั้นทำได้โดยผ่านทางทักษะรับสาร โดยเชื่อว่า การสอนโดยเริ่มจากทักษะรับสารจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทักษะส่งสารได้

3.5 สมมติฐานเรื่องตัวสกัดกั้นด้านเจตคติ (The Affective Filter Hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวถึงตัวแปรด้านเจตคติโดยมีงานวิจัยชี้ให้เห็นว่า ตัวแปรด้านเจตคติเกี่ยวข้องกับสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาที่สอง ดังนั้น สถานการณ์ที่ดีที่สุดในการเรียนภาษาคือ ต้องพยายามให้ผู้เรียนเกิดความกังวลน้อยที่สุด

แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen) นี้ได้มีผู้กล่าวถึงดังต่อไปนี้

จอห์น บี แครอล (John B. Carroll 1978 : 355 - 367) กล่าวถึงการศึกษาในเรื่องการสอนภาษาต่างประเทศว่า การสอนโดยเริ่มจากเน้นทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจและระงับการพูดไว้ก่อนจนผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการฟังแล้ว ดังเช่น ลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาแม่ การสอนโดยเริ่มจากทักษะการฟังก่อนนี้ เป็นการสอนที่ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen) เสนอไว้ในสมมติฐานเรื่องข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) โดยสรุปจากผลการวิจัยเรื่องการเรียนรู้ภาษาของ แวเลอร์เรียน โพสทอฟสกี (Valerian Postovsky)

พอล เจ แองเจิลลิส และคณะ (Paul J. Angelist et al. 1980 : 300) กล่าวถึงเรื่องการเรียนรู้ภาษาของเด็กซึ่งนำมาเป็นหลักในการสอนภาษาว่า ผลงานวิจัยในเรื่องการเรียนรู้ (Learning) และการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition) นั้นนับว่าเป็นประโยชน์อย่างมาก ซึ่งช่วยให้เข้าใจเรื่องการเรียนรู้ภาษา ความสามารถในการใช้ภาษาและการเรียนรู้ทักษะของผู้เรียนว่า ทักษะบางอย่างก็จะเรียนได้ก่อนและง่ายกว่าทักษะอื่นๆ การเรียนรู้ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนของคนเรานั้นไม่ได้มีอัตราเร็วในการเรียนรู้เท่ากัน

เจ ที โรเบิร์ต (J.T. Robert, in Valerie Kinsella,ed 1982:

013636

199) กล่าวว่า พัฒนาการของการเรียนรู้ภาษาได้มาจากสมมติฐานเรื่องตัวควบคุม (The Monitor Hypothesis) ของ สตีเฟน ดี แครชเชน (Steven D. Krashen) และผลการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองที่ได้ ทำให้วงการสอนภาษาต่างประเทศพากันสนใจศึกษา เพื่อหาความกระจ่างในเรื่องความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาทั้ง 2 แบบ คือ การเรียนรู้ (Learning) และการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition)

นอกจากนี้ โรเบิร์ต ดับบลิว แบลร์ (Robert W. Blair 1982 : 15) ได้กล่าวถึง สตีเฟน ดี แครชเชน (Steven D. Krashen) ว่า เป็นผู้นำด้านการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยที่ผลงานในเรื่องสมมติฐานทั้งห้าของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สมมติฐานเรื่องความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติและการเรียนรู้ (The Acquisition - Learning Distinction) นั้นเป็นที่สนใจกันทั่วไปและสมมติฐานเรื่องตัวควบคุม (Monitor Hypothesis) ก็เป็นกุญแจนำไปสู่ความเข้าใจวิธีสอนภาษาแบบใหม่ๆ

เทรซี ดี เทอเรล (Tracy D. Terrell 1977, 1982) เสนอวิธีสอนภาษาซึ่งเรียกว่าแนวการสอนแบบธรรมชาติ (Natural Appreach) โดยยึดหลักการของสมมติฐานทั้งห้าของ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D.Krashen) เป็นหลักในการสอน การสอนจะเริ่มจากการฟังครู ในขณะที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมที่จะพูดภาษาที่เรียน ครูจะอนุญาตให้ผู้เรียนใช้ภาษาแม่ในการโต้ตอบกับครูได้ กิจกรรมต่างๆ ในการสอนจะเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition) และสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คาร์ล เจ ครันเก และ แมรี แอนน์ คริสตินสัน (Karl J. Krahnke and Mary Ann Christinson 1983 : 625 - 629) กล่าวถึงผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาในรอบ 15 ปีที่ผ่านมาว่า งานวิจัยในด้านการสอนที่เป็นประโยชน์และได้รับการสนับสนุนในด้านการศึกษา ได้แก่ งานวิจัยของ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen) ในปี 1982 และ สตีเฟน ดี แครชเชน และ ที ดี เทอเรล (Stephen D. Krashen and T.D. Terrell) ในปี1983

ซึ่ง เป็นสิ่งที่สามารถนำไปใช้สอนได้จริงในห้อง เรียน

เอช เอช เสตอร์น (H.H. Stern 1983 : 331) กล่าวว่าทฤษฎีที่เป็นที่สนใจกันอย่างแพร่หลายในช่วงหลังปี 1970 ได้แก่ ทฤษฎีเรื่องตัวควบคุม (Monitor Theory) ของ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen) ซึ่งได้แยกความแตกต่างของการเรียนรู้ (Learning) และการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition) โดยกล่าวว่า ตัวควบคุม (Monitor) จะทำหน้าที่ในขณะที่อ่านและเขียนและจากแนวคิดนี้นำไปสู่การศึกษาปัญหาสำคัญต่างๆที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

นอกจากนี้ วิลเลียม ลิตเติลวูด (William Littlewood 1984 : 93 - 94) กล่าวถึง สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen) โดยสรุปว่า แนวคิดเรื่องกลไกในการสร้างสรรค์ภาษาของคนเรานั้นมีผลทำให้จุดมุ่งหมายในการสอนทักษะในภาษาเปลี่ยนไปเป็นเน้นส่วนรวมมากกว่าส่วนย่อยและความสามารถในการสื่อความหมายของคนเรานั้นจะพัฒนาได้ก็ต่อเมื่อมีจุดมุ่งหมายในการสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition) โดยยึดแนวคิดจากสมมติฐานเรื่องความแตกต่างของการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติและการเรียนรู้ (The Acquisition-Learning Distinction) สมมติฐานเรื่องตัวควบคุม (The Moniter Hypothesis) และสมมติฐานเรื่องข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis) เป็นหลัก นอกจากนี้การใช้กิจกรรมการฝึกในทักษะรับสารก่อน ก็สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภายในกระบวนการทางสมอง เช่นเดียวกัน

แนวคิดเรื่องสมมติฐานทั้งห้า ของสตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen) นี้เป็นแนวทางนำไปสู่การศึกษาวิจัยในด้านการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมากมาย โดยเฉพาะเรื่องการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นคล้ายกับกระบวนการตามธรรมชาติ (Acquisition) นั้นเป็นจุดมุ่งหมายของหลักการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Language Teaching) ซึ่งหลักการเกี่ยวกับการสอนทักษะทางภาษานั้น แนวการสอนที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายนี้ ควรมีกิจกรรมที่เน้นการใช้ทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) มากกว่าทักษะเดี่ยว

ทั้งนี้เพราะในชีวิตของคนเรามักใช้ทักษะมากกว่าหนึ่งทักษะในการสื่อความหมาย หรือในการมีปฏิสัมพันธ์กัน เช่น ทักษะการฟังกับทักษะการพูด คือ เมื่อฟังผู้อื่นแล้วก็พูดตอบหรืออ่านกับเขียน เช่น อ่านจดหมายที่เพื่อนเขียนมาหาแล้วก็เขียนตอบ นอกจากนี้การใช้ทักษะสัมพันธ์นี้ก็ควรใช้เพื่อเป็นการส่งเสริมซึ่งกันและกันอย่างมีความต่อเนื่องกัน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดหมายในการสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่งด้วย (Donn Byrne, in Keith Johnson and Keith Morrow, eds. 1981 : 108)

งานวิจัยในต่างประเทศ

1. งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังกับทักษะการพูด–เขียน

เจมส์ เจ แอช เชอร์, โจ แอนค์ กูซูโค และ ริตา เดอร์ ลา โตเร James J. Asher, Jo Ann Kusudo and Rita De La Torre 1974 : 24 - 29) ได้ทำการทดลองสอนภาษาเยอรมันด้วยวิธีการใช้คำสั่ง (Learning Through Command) ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนใช้ท่าทางในการตอบ (Total Physical Response or TPR) เพื่อศึกษาผลจากการเรียนภาษาโดยการได้รับข้อมูลทางภาษาทางการฟัง ที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะทางภาษาด้านอื่น โดยทำการศึกษากับผู้เรียนภาษาเยอรมันที่มีอายุระหว่าง 30 – 60 ปี ผลจากการทดสอบเมื่อเปรียบเทียบกับผู้เรียนจากกลุ่มอื่นที่เรียนโดยใช้วิธีสอนที่ต่างกัน พบว่า กลุ่มทดลองซึ่งเรียนโดยการได้รับข้อมูลทางภาษาทางการฟังมีความเข้าใจในด้านการฟังดีกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มทดลองสามารถพูดภาษาเยอรมันได้อย่างคล่องแคล่ว แม้ว่าจะมีข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงและไวยากรณ์บ้างเล็กน้อย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เจ สวัฟเฟอร์ และเอ็ม วูดรัฟ (J. Swaffer and M. Woodruff 1978 : 27 - 32) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องการให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟังนี้เช่นกัน โดยทำการศึกษาในปี ค.ศ. 1978 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้เรียนภาษาเยอรมัน ที่มหาวิทยาลัยเท็กซัส (Texas University) เมืองออสติน (Austin) จากการทดสอบโดยใช้แบบสอบมาตรฐานวัดทุกทักษะ พบว่า คะแนนที่ได้อยู่ในเกณฑ์ดี นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนมากกว่าผู้เรียนกลุ่มที่เรียนโดยเน้นการพูด

แว เลอร์เรียน โพสทอฟสกี (Valerian Postovsky 1974 : 239) ได้ทำการทดลองโดยเลื่อนการฝึกพูดภาษาที่เรียน (Delay Oral Practice)

เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียนที่เรียนภาษารัสเซีย ในชั้นเรียนแบบเร่งรัด จากสถาบันภาษา เมืองมอนเตอเรย์ (Monterey) รัฐแคลิฟอร์เนีย (California) ในระหว่างการทดลองจะให้ผู้เรียนตอบโดยวิธีการเขียนแทนคำพูด ผลจากคะแนนที่ได้เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มผู้เรียนจากกลุ่มอื่น พบว่ากลุ่มที่เรียนโดยเลื่อนการฝึกพูดภาษาที่เรียน ได้คะแนนจากการทดสอบการพูด ในด้านการออกเสียงและการใช้กฎเกณฑ์ในภาษาดีกว่ากลุ่มที่สอนโดยมีการฝึกพูด และในปีต่อมา จูดิธ โอ แกลี (Judith O. Gary 1975 : 89 - 95) ได้ทำการวิจัยในเรื่องเดียวกัน โดยทำการศึกษากับเด็กที่พูดภาษาอังกฤษ จำนวน 50 คน ในชั้นเรียนภาษาเสปน รัฐแคลิฟอร์เนีย (California) โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองเรียนโดยเลื่อนการฝึกพูดภาษาที่เรียนและกลุ่มควบคุมเรียนโดยมีการฝึกพูด จากการทดสอบทักษะรับสารและทักษะส่งสาร ผลการวิจัยที่ได้สนับสนุนผลการวิจัยของ แวเลอร์เรียน โพสทอฟสกี (Valerian Postovsky) ที่ว่าการเลื่อนการฝึกพูดในช่วงแรกของการเรียนจะช่วยในด้านพัฒนาการของทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนได้

เทรซี ดี เทอเรล (Tracy D. Terrell 1977 : 325 - 335) ได้ทำการทดลองใช้วิธีสอนที่เรียกว่า แนวการสอนแบบธรรมชาติ (Natural Approach) โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะศึกษาผลของการให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟัง ที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะทางภาษาทักษะอื่นๆ ผลการวิจัยที่ได้สนับสนุนผลการวิจัยของ เจมส์ เจ แอชเชอร์ และคณะ (James J. Asher et al. 1979: 24 - 29) แวเลอร์เรียน โพสทอฟสกี (Valerian Postovsky 1974 : 239) จูดิธ โอ แกลี (Judith O. Gary 1975 : 89 - 93) และ เจ สวัฟเฟอร์ และเอ็ม วูดรัฟ (J. Swaffer and M. Woodruff 1978 : 27 - 32) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องการให้ข้อมูลทางภาษาทางการฟังเช่นกัน ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยการรับข้อมูลทางภาษาทางการฟังนั้นมีการเรียนรู้ทักษะการฟังอย่างรวดเร็ว และมีพัฒนาการด้านการพูดดีเช่นกัน

โดนัล ไอเนอร์ บีจานสัน (Donald Einer Bjarnson 1983 : 3583 - A) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบวิธีสอน 2 แบบ คือ

วิธีสอนโดยเน้นความเข้าใจในการฟังและวิธีสอนโดยการให้ฟังและอ่านประกอบกัน โดยทำการศึกษากับผู้เรียน จำนวน 24 คน ที่มีระดับอายุแตกต่างกัน จากการทดสอบความเข้าใจในการฟัง ความเข้าใจในการอ่าน การเขียน การออกเสียง และการใช้คำพูดในการสื่อความหมาย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนทั้ง 2 วิธี ให้ผลที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกโดยเน้นทักษะการฟัง ก็สามารถใช้คำพูดสื่อความหมายได้ดีเท่ากับผู้เรียนที่ได้รับการฝึกโดยเน้นการพูดโดยตรง

เกรียงศักดิ์ สยานานนท์ (Kriengsukdi Syananondh 1983 : 2136 - A) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทยเมื่อแรกไปถึงสหรัฐอเมริกา และพัฒนาการของการใช้ภาษาพูดหลังจากพักอยู่ในสหรัฐฯ นาน 5 ปี โดยทำการศึกษากับบัณฑิตไทย จำนวน 300 คน ในวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ในสหรัฐฯ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การดูโทรทัศน์ การสนทนากับคนอเมริกัน และการฟังบรรยายสามารถพัฒนาทักษะการฟังได้ นอกจากนี้ยังเสนอว่า การพูดนั้นต้องมาจากการฟังและไม่ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ไม่มีพัฒนาการด้านการฟัง

2. ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านกับทักษะการพูด–เขียน

เอฟ ฮีส์ (F. Heys, cited by Stephen D. Krashen 1984 : 6) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการสอน 2 แบบ คือ การสอนแบบเน้นทักษะการอ่านและการสอนแบบเน้นทักษะการเขียน ของนักเรียนระดับ 9–12 โดยให้กลุ่มทดลองเรียนโดยเน้นทักษะการอ่าน ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนโดยเน้นทักษะการเขียน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองซึ่งเรียนโดยเน้นทักษะการอ่านสามารถเขียนได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งเรียนโดยเน้นทักษะการเขียน โดยได้คะแนนดีกว่าในด้านเนื้อหา การจัดเนื้อหา กลไกในการเขียน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เอ็ม คริสเตียนเซน (M. Christiansen, cited by Stephen D. Krashen 1984 : 7) และ ที เดอร์ วรีส์ (T. De Vries, cited by Stephen D. Krashen 1984 : 6) ซึ่งได้ทำการศึกษาในเรื่องเดียวกัน ในปี ค.ศ. 1965

และ 1970 ตามลำดับ เอ็ม คริสเตียน เซน (M. Christiansen) ทำการทดลองกับนักศึกษาปีที่หนึ่ง ในวิทยาลัย จำนวน 2 กลุ่ม และ ที เดอร์ วรีส์ (T. De Vries) ทำการทดลองกับนักเรียนระดับ 5 จำนวน 2 กลุ่มเช่นเดียวกัน จากการทดสอบการเขียน ผลการวิจัยทั้งสองสนับสนุนการวิจัยของ เอฟ ฮีส์ (F. Heys) ที่ว่า กลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยเน้นในด้านการอ่านมีผลสัมฤทธิ์ในด้านการเขียน ดีกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยเน้นในด้านการเขียน

นอกจากนี้ แมรี ลินด์ มิดเจท แคมป์เบล (Mary Lyn Midget Campbell 1977 : 5655 - A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเขียนกับการอ่าน ของนักศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 40 คน ในมหาวิทยาลัยดัลลาด (Dallard University) เมืองนิวออร์ลีนส์ (New Orleans) รัฐลุยเซียนา (Louisiana) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบการเขียนโดยการให้เขียนเรียงความ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากแบบสอบการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการทดสอบการเขียน ในระดับสูง นอกจากนี้ยังพบว่า ความสามารถในด้านการเขียนเกี่ยวกับการเรียบเรียงรูปประโยค และกลไกในการเขียน มีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน ในระดับสูงกว่าความคล่องแคล่วในด้านการคิด

เออร์มา เดอร์ ดรัมม์ (Irma Derr Drumm 1976 : 2033-A) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูด ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ของนักเรียนระดับ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกำหนดให้กลุ่มทดลองเรียนโดยการใช้กิจกรรมการพูด กลุ่มควบคุมเรียนโดยไม่ได้ใช้กิจกรรมการพูด จากการทดสอบโครงสร้างประโยคเพื่อใช้วัดพัฒนาการทางภาษาโดยใช้แบบสอบยอย ITPA แบบสอบวัดการฟัง–พูด แบบสอบการใช้ถ้อยคำ (Verbal Expression) แบบสอบการอ่านเบื้องต้นของ เกตส์–แมคจินิไท (Gates - Mcginitie Primary Reading Test) และแบบสอบการอ่านแบบไม่เป็นทางการของมหาวิทยาลัยเทมเปิล (The Temple University Informal Reading Inventory) ผลการวิจัยพบว่า วิธีที่ใช้สอนในห้องเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการอ่านน้อยมาก นอกจากนี้ ผลการวิจัยได้เสนอแนะว่า น่าจะ

ขยายเวลาการสอนออกไป เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูดกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน

เรเน คินนิกส์เบอร์ก แซคส์ (Renee Kinigsberg Sacks 1978 : 7305 - A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในด้านการใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อความหมายกับระดับความสามารถในด้านการอ่านและการเขียนของนักศึกษาจากวิทยาลัย จำนวน 16 คน โดยกำหนดให้กลุ่มทดลองเรียนซ่อมเสริมทักษะการอ่านและการเขียน กลุ่มควบคุมไม่มีการเรียนซ่อมเสริม การทดสอบโดยวิธีการให้ทั้งสองกลุ่มเข้าร่วมสถานการณ์ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย 2 แบบ และศึกษาภาษาพูดที่ใช้ในสถานการณ์ทั้งสองนั้น ใช้เกณฑ์ประเมินปริมาณและคุณภาพของการใช้ภาษา ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้เรียนที่ไม่สามารถใช้ภาษาพูดได้อย่างเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ อาจมีผลต่อการสื่อความหมายในการอ่าน และการเขียน

เฟรดดี ลาวาล โทมัส (Freddy Laval Thomas 1977 6320 -A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านกับทักษะการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง จำนวน 405 คน ในมหาวิทยาลัยเซาท์แคโรไลนา (South Carolina University) การวิจัยครอบคลุมตัวแปร 5 ด้าน คือ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ปริมาณการอ่าน ความหลากหลายของเรื่องที่อ่าน ผลสัมฤทธิ์ในการเขียน และรูปแบบประโยคที่ใช้เขียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบความถนัดในการเรียน (Scholastic Aptitude Test) ซึ่งเป็นแบบสอบเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในด้านการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในด้านการเขียนในระดับต่ำ (r_{xy} = . 128) ปริมาณความหลากหลายของเรื่องที่อ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเขียน ในระดับต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่า รูปแบบประโยคที่ใช้ในการเขียน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในด้านการอ่าน ในระดับต่ำเช่นกัน

เดวิด วิลเลียม แมท (David William Maat 1977 : 4631-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านกับการเขียนร้อยแก้วแบบพรรณนาโวหาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 400 คน

ในโรงเรียนมัธยมมอนเตอเรย์ (Monterey High School) เมืองมอนเตอเรย์ รัฐแคลิฟอร์เนีย (California) โดยกำหนดให้กลุ่มทดลองเรียนโดยเน้นการอ่านเพื่อความเข้าใจ ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนโดยเน้นการเขียน มีการอ่านเพื่อความเข้าใจบ้างเล็กน้อย ทั้งสองกลุ่มเรียนโดยยึดเนื้อหาจากแบบเรียนเล่มเดียวกัน ผลการวิจัยพบว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจไม่มีความสัมพันธ์กับการเขียน

โดโรธี จีน การ์ดเนอร์ (Dorothy Jean Gardner 1979 : 7198 - A) ได้ทำการศึกษาผลของรูปแบบประโยคที่ใช้ในภาษาพูดและภาษาเขียน ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของผู้เริ่มเรียนการอ่าน ในโรงเรียนเพนซิลเวเนีย (Pennsylvania Schools) จำนวน 360 คน จากการทดสอบในด้านความเข้าใจ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เริ่มเรียนการอ่านจะอ่านประโยคที่เขียนโดยใช้รูปแบบของภาษาพูดได้เข้าใจง่ายกว่าประโยคที่ใช้รูปแบบของภาษาเขียน นอกจากนี้การวิจัยยังพบว่า ผู้เริ่มเรียนการอ่านที่สามารถใช้รูปแบบประโยคแบบต่างๆ ได้ดีในภาษาพูดจะมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านดีด้วย

ไดแอน อาร์ ซูดัก (Dianne R. Sudak 1979 : 4099-A) ได้ทำการศึกษาผลของการทดสอบความเข้าใจภาษาพูดตามแนวคิดของทฤษฎีปริวรรต เพื่อใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนชาย จำนวน 57 คน นักเรียนหญิง จำนวน 57 คน รวมทั้งสิ้น 114 คน ในโรงเรียนรัฐบาลขนาดกลาง รัฐโอไฮโอ (Ohio) ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เรื่องโครงสร้างประโยคจากภาษาพูดของผู้เรียนไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน

เลนอร์ เสตรส คอฟเพลโลวิช (Lenore Stress Kopelovich 1980 : 5766 - A) ได้ทำการศึกษาการเรียนรู้คำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมทางทักษะรับสารและทักษะส่งสาร ของเด็ก จำนวน 6 คน ผลการวิจัยพบว่า การให้ข้อมูลทางทักษะส่งสาร ให้ผลการเรียนรู้ดีกว่าการสอนโดยผ่านทางทักษะรับสาร นอกจากนี้ ทักษะรับสารมีความสัมพันธ์กับทักษะส่งสารในขอบเขตและเงื่อนไขเฉพาะบางเรื่องเท่านั้น นอกจากนี้ผลการวิจัยได้เสนอว่า แม้ว่าการฟัง–อ่านจะมาก่อนการพูด–เขียนตามลำดับขั้นพัฒนาการทางภาษาก็ตามแต่ก็ไม่จำเป็นต้องฝึกโดยตรง อาจ

ใช้วิธีฝึกจากการเขียน–พูด เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในทักษะรับสารก็ได้

เจนีซ ฮีเลย์ บัสเวล (Janice Healey Buswell 1980 : 2480 - A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร จำนวน 11 ตัว จากความสามารถในการพูดกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน ของนักเรียน ระดับ 2 จำนวน 34 คน และนักเรียนระดับ 3 จำนวน 36 คน ในโรงเรียนแฮริสัน (Harrison School) เมืองโคโลราโด สปริงค์ (Colorado Springs) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในด้านการพูดของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในด้านการอ่าน

สตีเวน ชาร์ล รัสเซล (Steven Charles Russell 1981 : 2694- A) ได้ทำการศึกษาความแตกต่างของการใช้ภาษาพูด ของเด็ก 3 คน ซึ่งมีความพิการในด้านการฟัง การมองเห็น และคนสุดท้ายเป็นเด็กปกติ ไม่มีความพิการ จากวิธีการอัดเทปการสนทนาระหว่างเด็กกับเพื่อน ผู้วิจัย และแม่ ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาด้านการฟัง พูดไม่ได้ดีมากที่สุด รองลงมาคือ เด็กที่มีปัญหาด้านการมองเห็น ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า ความสามารถในด้านการฟังมีความสัมพันธ์กับความสามารถในด้านการพูด

แซลลี บาร์ รีแกน (Sally Barr Reagan 1983 : 2863-A) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการสอนที่มีต่อประสิทธิภาพในด้านการเขียนตามแนวทางจิตวิทยา ของนักศึกษาปีที่หนึ่ง จำนวน 13 คน ที่เรียนวิชาทักษะการอ่าน–เขียนเบื้องต้น ในมหาวิทยาลัยอินเดียนา (Indiana) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบการเขียน ก่อน–หลังการเรียน ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างแบบสอบการเขียนก่อน–หลังการเรียน นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังเสนอว่า การสอนโดยรวมทักษะการอ่าน–เขียนเข้าด้วยกันนั้น จะช่วยปรับปรุงการเขียนขั้นพื้นฐานของนักศึกษาได้

คริสตีน เค ฮอล (Christine K. Hall 1984 : 1937-A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการสอนโดยใช้กิจกรรมการเขียนและการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักศึกษา จำนวน 66 คน

ในมหาวิทยาลัยหลุยส์วิลล์ (Louisville) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบเนลสัน–เดนนี (Nelson-Denny Test) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเขียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้เรียนโดยใช้กิจกรรมการเขียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

<u>งานวิจัยในประเทศไทย</u>

ดาวรัตน์ วองวิทย์การ (2515 : 36 – 44)
ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางทักษะรับสารกับความสามารถทางทักษะส่งสาร ของนิสิตชั้นปีที่สาม วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตรและปทุมวัน จำนวน 51 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางทักษะรับสารมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางทักษะส่งสารในระดับสูง (r_{xy} = .755) โดยพบว่า ทักษะแต่ละคู่มีความสัมพันธ์แก่กันดังต่อไปนี้
ทักษะการฟังกับทักษะการอ่านมีค่าสหสัมพันธ์ – .507
ทักษะการฟังกับทักษะการพูดมีค่าสหสัมพันธ์ – .585
ทักษะการฟังกับทักษะการเขียนมีค่าสหสัมพันธ์ – .665
ทักษะการพูดกับทักษะการอ่านมีค่าสหสัมพันธ์ – . 618
ทักษะการพูดกับทักษะการเขียนมีค่าสหสัมพันธ์ – .599
ทักษะการเขียนกับทักษะการอ่านมีค่าสหสัมพันธ์ – .552

กุสุมา มะนะสุนทร (2518 : 78 – 80)
ได้ทำการศึกษาระดับความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับชั้นปีที่หนึ่ง จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 200 คน เป็น ชาย 90 คน หญิง 110 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในด้านการอ่านมีความสัมพันธ์กับการเขียน และมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ สิริพร ลิ้มตระการ (Siriporn Limtrakarn 1978 : 5977-A) ซึ่งได้ทำการวิจัยในเรื่องเดียวกันในปี ค.ศ. 1978 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นิสิตจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ลาดกระบัง จำนวน 110 คน ในคณะวิศวกรรมศาสตร์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบการเขียนเรียงความและแบบสอบการอ่านของเดวิส (Davis) แบบสอบการอ่านแบบโคลซ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากการทดสอบการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการทดสอบการเขียน และมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

ณัฐวุฒิ ณ. ปัน (2521 : 41 – 44) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีที่หนึ่ง วิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 101 คน ในระดับวิทยาลัยครูภาคกลาง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบความสามารถในการอ่านและการเขียน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากการทดสอบการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการทดสอบการเขียน และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนทักษะภาษาอังกฤษ ทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย สรุปได้ว่า ทักษะในภาษามีความสัมพันธ์กันและจากงานวิจัยหลายเรื่องที่ผู้วิจัยพบว่า การสอนโดยให้ข้อมูลทางภาษาทางทักษะรับสารจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะส่งสารได้เช่นเดียวกับการให้ข้อมูลทางภาษาทางทักษะส่งสาร